

uforholdsmæssig tyngende Digeskathyrde, som har paahvilet dem. Under denne Forhandling her paa Tinge er der af vist samtlige lolland-falsterske Rigsdagsrepræsentanter blevet udtalt en Beklagelse over, at det ikke er lykkedes ved Lovforslaget at naa videre frem i Retning af at imødekomme de Forventninger og Forhaabninger, der fra Digeskathyrdernes Side have været knyttede til denne Foranstaltning, der jo skal tjene som Afløser for Digeloven af 23. Maj 1873. Jeg deler den saaledes udtalte Beklagelse. Ogsaa jeg mener nemlig, at man uden at forfordele nogen kunde have strakt sig adskilligt videre til Gunst saavel for Digeskathyrderne som for den lolland-falsterske Befolkning, som gennem Amtsrepartitionsfonden skal fungere som en Art Ulykkesforsikrings- eller, om man vil, Stormskadeforsikrings-Organisation over for Digeanlægene. Sideordnet hermed maa jeg imidlertid erkende, at Vejen synes spærret til at opnaa yderligere Begunstigelse for saavel Digeskathyrderne som for Amtsrepartitionsfonden. Under disse Omstændigheder er der jo ikke andet at gøre end at resignere og at fæste Opmærksomheden ved de utvivlsomme Goder, som Lovforslaget indeholder for Digeskathyrderne, ikke mindst derved, at det fikserer Digeskatten til et nogenlunde overkommeligt Beløb, og saa i øvrigt at bestræbe sig for at lade Indtrykkene af disse Lovforslagets uomtvistelige Goder overskygge de fejlslagne Forventninger og Forhaabninger, som ere knyttede dertil. Idet saaledes ogsaa jeg vælger at bedømme det foreliggende Lovforslag under den anførte Synsvinkel, ønsker jeg imidlertid at betone, at dets Evne til at hidføre en nogenlunde tilfredsstillende Ordning med Hensyn til Digeskattens Udredelse forekommer mig i fremtrædende Grad betinget af, at der ikke gennem uforholdsmæssige Ødelæggelser af Digeanlægene vil blive stillet Krav ud over det ordinære til disses Vedligeholdelse. Sker dette, og indtræder der ekstraordinær Stormskade af betydeligt Omfang, skønner jeg ikke rettere, end at Lovforslagets Mangler ville komme til at træde aabenlyst frem, idet de ville aabne et endeløst Perspektiv for Digeskathyrderne med Hensyn til Udvidelsen af den nu fikserede Digekat. Skulde disse ugunstige Omstændigheder indtræde, og skulde de indtræde i et saadant Omfang, at det bliver naturligt eller nødvendigt atter at appellere til Lovgivningsmagten, saa er det mit Haab, at det ikke maa være tabt af Syne, at den her foreslaaede Ordning reg-

ner med, at den, som det udtrykkeligt er anført i Regeringsforslagets Motiver, vil kunne muliggøre en varig Nedsættelse eller maaske endog en fuldstændig Ophævelse af Digeskatten. Regeringsforslaget synes affattet med det Maal for Øje, at det i Tidens Løb med den foreslaaede Ordning skulde blive muligt at naa til en varig Nedsættelse eller maaske endog en fuldstændig Ophævelse af Digeskatten. Jeg for mit Vedkommende nærer visse Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse vil fyldestgøre denne Forventning, og navnlig tror jeg, at min Tvivl vil vise sig berettiget i samme Grad, som Digerne i Tidens Løb maatte blive Genstand for ekstraordinær Hjem søgelse. Jeg føjer imidlertid til, at meget skulde det glæde mig, om Opnaaelsen af det saaledes stillede Maal, Muliggørelsen af Digeskattens Nedsættelse eller af dens fuldstændige Ophævelse, maatte vise sig behørig betrygget allerede ved det Lovforslag, hvis endelige Vedtagelse vel nu tør anses for at være nær forestaaende.

Finansministeren (Hage): Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at skænke det lollandske Digelag en Sum af mellem 8 og 900,000 Kr., som Staten har til gode; dernæst at tilskyde en kontant Sum af 200,000 Kr. til Dannelsen af en Reservefond; endvidere at give Afkald paa Statens Andel i Ejendomsretten til Rødbyfjord. Den samlede Værdi af disse Ofre fra Statens Side kunde vel nok anslaaes til $1\frac{1}{4}$ Million Kr. Den Byrde, som hidtil har paahvilet Digeskathyrderne, nedsættes fra 28 Øre til 18 Øre, det vil sige med $\frac{1}{3}$. Den Anerkendelse, som fra alle Lollands Repræsentanter paa Rigsdagen i den Anledning har lydt, er gaaet ud paa at udtrykke den dybeste Misfornøjelse med den hele Ordning. Jeg kan da kun sige, at hvis man her i Livet vil gøre de gode Gerninger i Forventning om Anerkendelse fra sine Medmennesker og ikke søger sin Tilfredshed i sin egen indre Samvittighed, maa man hellere lade være at gøre gode Gerninger. Det er den Lære, der kan drages af de ærede Rigsdagsmænds Udtalelser om denne Lov.

H. P. Pedersen: Under Henvisning til mine Udtalelser fra denne Sags 1ste Behandling skal jeg kun bemærke, at jeg i et og alt kan slutte mig til, hvad det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) i Dag udtalte angaaende dette Lovforslag.